

PHẦN III

“Tôi” tìm lại “Tôi”

“Lo âu, sợ hãi rồi vững tin”, đó là tâm trạng của tôi trong những ngày qua, khi cơn đại dịch Covid-19 đang hoành hành khắp thế giới, ảnh hưởng đến cả Giáo hội hoàn vũ nói chung và Giáo hội Việt Nam nói riêng. Các giáo phận lần lượt ra những thông báo về việc ngưng các Thánh lễ

và các sinh hoạt cộng đoàn... khiến nhiều người Công giáo, trong đó có tôi, không khỏi hoang mang, sợ hãi; đặc biệt thời điểm xảy ra ngay trong những ngày cuối mùa Chay 2020 này. Thế rồi, qua những sinh hoạt tôn giáo trong mấy ngày qua, đặc biệt qua sự theo dõi buổi cầu nguyện và ban Phép Lành “Urbi et Orbi” của Đức Thánh Cha (ĐTC) lúc 18 giờ thứ Sáu, ngày 27.03.2020 (giờ Roma), để chúc lành đặc biệt cho các tín hữu và toàn thế giới giữa cơn đại dịch, tâm hồn tôi đã lắng đọng để suy nghĩ và tìm ý Thiên Chúa muốn giáo huấn tôi:

Vượt qua sa mạc

Khi theo dõi buổi cầu nguyện và ban Phép Lành “Urbi et Orbi” của ĐTC, tôi đã chạnh lòng và rơi nước mắt! Trước mắt tôi là hình ảnh Đức Giáo Hoàng Phanxicô, là người luôn được mọi người yêu mến và chào đón mỗi khi ngài xuất hiện ở bất cứ nơi đâu, lại đứng đơn độc trong cơn mưa giữa quảng trường có sức chứa trên 30 ngàn người, nhưng nay trống trải không một bóng người, để cầu nguyện cho thế giới qua cơn dịch bệnh Covid-19. Giữa khung cảnh này, ta thấy xuất hiện cây Thánh giá linh thiêng và linh ảnh Đức Maria - Phần rỗi dân thành Rôma. Đây chính là 2 điểm tựa vững chắc để chúng ta cùng hiệp ý với ĐTC, qua lời chuyển cầu của Mẹ Maria, Thiên Chúa giàu lòng thương xót sẽ giải thoát thế giới khỏi cơn đại nạn này.

Hình ảnh trên khiến tôi liên tưởng đến hành trình mà ông Môsê dẫn đưa dân Israel qua sa mạc 40 năm. Tại Rophidim, dân Israel phải đương đầu với người Amaléch tới đánh họ. Trong khi ông Giosuê và một số người Israel giao tranh với người Amaléch, ông Môsê đứng trên núi dang tay cầu nguyện cho dân Israel. Khi ông giơ tay lên thì người Israel thắng thế, khi ông hạ tay xuống thì quân Amaléch thắng thế. Nhưng ông Môsê mỏi tay, vì thế người ta lấy một hòn đá để ông ngồi, còn ông Aharon và ông Khua thì đỡ tay ông mỗi người một bên. Nhờ vậy, ông Môsê cứ giơ tay được mãi cho tới khi mặt trời lặn và dân Israel chiến thắng người Amaléch (Xh 17,8-13). Đây là một trong những hình ảnh rất đẹp và ý nghĩa của ông

Mô-sê, vị lãnh đạo cầu nguyện cho dân trong cuộc chiến năm xưa.

Như vậy, chính sự tĩnh lặng trong thời điểm 40 ngày mùa Chay Thánh đang diễn ra, đã giúp tôi nghe được lời ngọt ngào của tình yêu Thiên Chúa muốn tôi đến gặp gỡ Ngài, như Ngài đã mời gọi: *“Ta sẽ dẫn chúng vào sa mạc, lòng kẻ lòng, Ta thổ lộ tâm can”* (Hs 2,16). Tuy nhiên, đây cũng là thời điểm Thiên Chúa đang thử thách niềm tin, tình yêu và sự trung tín của tôi đối với Ngài, để tôi khám phá ra sự thật của chính mình trong sự huyền nhiệm của Thiên Chúa.

ĐỂ TIN VÀ PHÓ THÁC

Sau khi lắng nghe ĐTC diễn giảng bài Tin Mừng theo Thánh Marco (Mc 4,35-41) thuật lại sự kiện các môn đệ đang ở trên thuyền, khi Chúa Giêsu đang ngủ, thì giông bão nổi lên. Các môn đệ hoảng sợ, đánh thức Ngài dậy và nói: *“Thầy ơi, chúng ta chết đến nơi rồi, Thầy chẳng lo gì sao?”* Chúa Giêsu đã truyền cho sóng im biển lặng và ngài bảo họ: ***“Sao nhát thế? Làm sao mà anh em vẫn chưa có lòng tin?”***. Tôi cảm thấy náo lòng khi dõi theo từng bước chân khập khiễng và chậm rãi của ĐTC vượt qua cơn mưa để đến cầu nguyện trước linh ảnh Đức Maria và cây Thánh giá linh thiêng - đã từng cứu dân thành Roma thoát khỏi đại dịch hạch đen vào thế kỷ XVI. Trong giây phút lắng đọng này, tôi cảm thấy vững tin và phó thác như lời Chúa nói: *“Tại sao các con sợ hãi? Các con chưa có niềm tin sao?”*.

Nhìn hình ảnh ĐTC cầu nguyện trước linh ảnh Đức Maria, tôi tin chắc rằng ĐTC và chúng ta đều cảm nhận được sự hiện diện của Mẹ với con cái của Mẹ mọi lúc, mọi nơi và mọi thời đại. Mẹ luôn đồng hành, dõi theo và khuyến khích đàn con của Mẹ và biết chúng ta đang cần gì. Giây phút này đây, Mẹ vẫn đang thì thầm bên tai chúng ta: “*Ngươi bảo gì các con hãy làm theo*” (x. Ga 2,5).

Cũng vậy, khi nhìn ĐTC đứng cầu nguyện dưới chân thập giá, tôi nhớ lại bài giảng của ĐTC:

“Chúng ta có một cái neo: trong thập giá của Chúa, chúng ta được cứu độ.

Chúng ta có một hoa tiêu: trong thập giá của Ngài, chúng ta được cứu chuộc.

Chúng ta có một hy vọng: trong thập giá của Chúa, chúng ta được chữa lành và áp ủ vì không có gì và không một ai có thể tách biệt chúng ta ra khỏi tình thương cứu độ của Chúa”.

Với những suy nghĩ trên, tâm hồn tôi không còn dao động nhưng vững tin, vì hiểu rằng nếu không có Chúa và Mẹ Maria, chắc chắn tôi sẽ bị đắm chìm trong tội lỗi và sự dữ! Vì thế, tôi tin tưởng phó thác cho Chúa và Mẹ Maria những lo sợ của mình, để các Ngài mang sự bình an và ơn giải thoát cho tôi và cho mọi người.

Sám hối và cầu nguyện

Nhìn lên Chúa Giêsu trên cây Thánh giá, nhìn vào thân thể bầm dập của Chúa với những giọt máu, trong khi những giọt nước mưa đang rỉ rả rơi trên thân thể Chúa

Giêsu, ĐTC đã lạng lẽ cúi xuống hôn bàn chân Chúa, trước khi ngài tiến vào Đền thờ Thánh Phêrô. Thật xúc động! Tôi đã nhận ra rằng, chính bản thân tôi cũng là một tội nhân gây nên cái chết của Chúa!

Tham dự nửa giờ cầu Thánh Thể với ĐTC, ai chẳng cảm thấy hụt hẫng với hình ảnh một vị Giáo hoàng đơn côi đang ngồi cầu nguyện trước Minh Thánh Chúa. Rồi tôi chợt liên tưởng đến 40 ngày chay tịnh của Chúa Giêsu trong hoang địa để bắt đầu cho sứ vụ công khai của Ngài. Nơi đây, Chúa Giêsu phải chiến đấu để vượt qua cơn cám dỗ của ba thù: ma quỷ, thế gian, xác thịt. Trong niềm tín thác vào Thiên Chúa Cha, Chúa Giêsu đáp lại ma quỷ: ***“Ngươi chớ có thử thách Đức Chúa là Thiên Chúa của ngươi”***.

Cũng vậy, trong vườn Cây Dầu, tâm hồn Chúa Giêsu trở nên xao xuyến, vì trong bóng tối của sự dữ, Ngài đã phải chiến đấu với chính mình - một cuộc chiến nội tâm đã xâu xé làm cho tâm hồn Ngài tan nát, đến độ Người đã đổ ra những giọt mồ hôi máu... đến độ Ngài phải thốt lên: ***“Lạy Cha, nếu có thể được, xin cho con khỏi phải uống chén này...”***. Tuy nhiên, sau khi cầu nguyện, Ngài đã tìm lại được sự bình an nội tâm và bước ra khỏi vườn Cây Dầu trong ánh sáng, sẵn sàng vâng theo thánh ý Chúa Cha: ***“Lạy Cha, nếu con cứ phải uống, thì con xin vâng ý Cha”***.

Chính vì thế, trong khung cảnh cô quạnh này, tôi đã nghe được tiếng nói thánh thiêng trong tâm hồn mình. Tôi hiểu rằng Chúa muốn mời gọi tôi đi vào sa mạc nội tâm, để

cùng được sống những kinh nghiệm “sa mạc” với Ngài. Trong sự thinh lặng của cõi lòng, tôi sẽ cầu nguyện để cảm nhận được tình yêu vô biên của Chúa đã dành cho tôi và mọi người. Cũng chỉ vì yêu chúng ta, Ngài đã hy sinh chính thân mình, chịu chết trên thập giá và ở lại với chúng ta mọi ngày cho đến tận thế trong Bí tích Thánh Thể. Đây chính là thời gian ân sủng để **“Tôi” tìm lại “Tôi”** khi nhận ra con người thật của chính mình với đầy những yếu đuối và thiếu sót, để sám hối, ăn năn và trở về với Chúa. Chính vì thế, đối với tôi, mùa Chay Thánh 2020 này thật kỳ diệu chưa từng có, vì ngay khi lâm vào hoàn cảnh bi đát, đau thương hay thất vọng, tôi cần phải ra sức làm những việc cần thiết để được giao hòa và hiệp thông với Chúa hầu được Ngài chữa lành, và giải thoát thế giới khỏi cơn đại dịch này.

Trong buổi cầu nguyện này, có thể thấy, từ Tòa Thánh đến khắp nơi trên khắp thế giới, mọi người đều hiệp nhất nguyện xin Thiên Chúa ban sức mạnh thể xác và ơn an ủi cho mọi người, mọi tâm hồn và nhân loại đang bị nạn Covid-19 hoành hành.

Đón nhận hồng ân

Cuối cùng, giây phút linh thiêng đã đến, tâm hồn tôi thật thanh thản, bình an khi cúi đầu lãnh nhận hồng ân, là Phép Lành Urbi et Orbi, Phép Lành cho Kinh Thành Rôma và cho toàn thế giới.

Lễ Lá “CHAY”

Như đã được tiên đoán, Lễ Lá mùa Coronavirus sẽ là Lễ Lá “chay” theo nghĩa thiếu vắng đi những yếu tố thông thường đáng lẽ sẽ có. Vì tình trạng phong tỏa, ngăn cách, cả mấy tuần lễ qua chúng ta đã không thể đến nhà thờ tham dự Thánh lễ mà chỉ có thể hiệp ý thông công qua các kênh truyền hình trực tuyến và vì thế không có rước lễ thật cũng không có nghi thức chúc bình an trong Thánh Lễ. Hôm nay, ngày Chúa Nhật gắn liền với cái tên thân thương “Lễ Lá” nhưng sẽ là một ngày Chúa nhật Lễ Lá ngoại thường, **Lễ Lá không có lá.**

Cho đến thời điểm này, hầu như cả thế giới đều bị phong tỏa vì dịch bệnh bùng phát quá dữ dội. Do đó, Lễ Lá năm nay phần đông giáo dân sẽ cảm thấy phần nào trống trải, thiếu thôn khí không còn được cầm hành lá trong tay tham gia đoàn rước và lập lại lời con dân thành Giêrusalem xưa kia khi họ đón Chúa vào thành: *“Vạn là vạn tuế, vạn là vạn tuế Con Vua Davit! Chúc tụng Đấng nhân danh Chúa mà đến.”* Lễ Lá mà lại không có lá. Lễ Lá “chay” là như thế đó.

Tương tự vậy, theo như sự chỉ dẫn của Toàn Thánh, rất nhiều Giáo Phận cũng đã ra thông báo liên quan đến các nghi thức của Tam Nhật Vượt Qua:

Sẽ không có nghi thức rửa chân, không có kiệu và châu Minh Thánh Chúa vào buổi chiều Thứ Năm Tuần Thánh.

Sẽ không có nghi thức hôn kính Thánh Giá dành cho giáo dân trong nghi lễ phụng vụ chiều Thứ Sáu Tuần Thánh.

Sẽ không có cử hành nghi thức làm phép lửa mới, làm phép Nến Phục Sinh và các nghi thức còn lại trong Thánh Lễ Vọng Phục Sinh cũng sẽ được cắt giảm tối đa nhằm tránh các hệ quả tiềm ẩn mà dịch coronavirus có thể gây ra cho cộng đồng dân Chúa.

Nói tóm lại, Tuần Thánh năm nay sẽ rất khác, rất đặc biệt so với mọi năm.

Sẽ không sai nếu chúng ta gọi đó là **Tuần Thánh “chay”**.

Lễ Lá Mới

Nếu tinh thần của chay tịnh là hy sinh hãm mình và động lực chính của việc giữ chay là lòng yêu mến, thì hoa trái của chay tịnh chính là ơn đổi mới. Chẳng phải vì thế mà trong ngày khai mạc Mùa Chay Thánh, việc xúc tro trên đầu và tha thiết khẩn cầu xin Thiên Chúa giúp cho ta cố gắng giữ Mùa Chay cho trọn để được Thiên Chúa thứ tha tội lỗi và để bước vào đời sống mới theo hình ảnh Con Chúa Phục Sinh.

Trước đại dịch khốn khó như hiện nay, chúng ta có thể đón nhận những thách đố và xáo trộn trong sinh hoạt hàng ngày và gửi gắm vào đó tâm tình hy sinh hãm mình

để cầu nguyện cho Giáo Hội, cho Thế Giới. Nếu được như vậy thì mỗi ngày, từ nơi mỗi gia đình, mỗi cộng đoàn, sẽ có không biết bao nhiêu hy lễ mà cộng đồng nhân loại có thể tiến dâng lên Thiên Chúa nhằm mưu cầu lợi ích cho chính cộng đồng nhân loại. Theo ý nghĩa đó, Lễ Lá “chay” năm nay cũng chính là Lễ Lá mới vì bắt đầu từ ngày hôm nay, nhân loại sẽ đáp lại lời mời gọi của Chúa để bắt đầu một sống một cuộc sống mới với một cái nhìn mới (x. 2 Cr 5, 17), cái nhìn của con mắt Đức Tin, cái nhìn theo nhãn quan của Thiên Chúa.

Dẫu biết rằng Tuần Thánh đơn sơ “thiếu thốn” các nghi lễ như hiện nay là vì hoàn cảnh bắt buộc chứ không phải do Tòa Thánh hay bản thân con người tự muốn như thế. Cái nhìn phạm tục khiến con người tự dằn vò trong khổ sở vì cho rằng thử thách bệnh tật chính là án phạt và là kiếp nạn.

Trong khi đó, tiếng Chúa vang vọng qua môi miệng các mục tử nhân lành của Hội Thánh, qua gương sáng của các chứng nhân thời đại nhắc con người rằng tất cả mọi sự xảy đến đều nằm trong sự quan phòng kỳ diệu của Thiên Chúa (x. Mt 10, 29). Con người không biết rằng đường lối của Thiên Chúa thì cao vời, “*tu tưởng Người thì thâm thúy lắm thay*” (x. Tv 92, 6). Các giáo huấn gần đây của Đức Thánh Cha Phanxicô cũng như các bài giảng và thư mục vụ của ĐTGM Giuse Tổng Giám Mục Sài Gòn và của nhiều chức sắc khác trên toàn thế giới như đồng thanh kêu gọi giáo hữu tận dụng thời gian này để sám hối, để san sẻ yêu thương và củng cố tình thân liên kết trong gia đình, trong cộng đoàn. Là Kitô Hữu, con người được mời gọi để

nhìn mọi sự qua lăng kính đức tin, để khám phá ra rằng: *“Hạnh phúc thay kẻ ẩn náu bên Người! Ai kính sợ Chúa chẳng thiếu thốn chi. Ai tìm kiếm Người chẳng thiếu của gì”* (x. Tv 34, 9-11). **Tuần Thánh “chay” và Lễ Lá “chay”** tuy thiếu về một vài yếu tố bên ngoài nhưng lại đầy đủ ấm áp nhờ sự hiện diện của Chúa trong tim của những kẻ tin Người.

Lễ Lá Ẩn Tượng

Trước thực trạng Tuần Thánh mùa dịch hạn chế các lễ hội rước sách tung bưng, Lời Chúa sáng soi cho ta biết thiếu thốn bề ngoài không đáng sợ cho bằng thiếu thốn bên trong. Tuần Thánh năm nay rồi sẽ trôi qua. Năm tới mọi sự rồi cũng sẽ trở lại bình thường. Nỗi khát khao một Tuần Thánh nhận nhịp rồi cũng sẽ được khóa lấp sau khi mùa dịch qua đi, nhưng nỗi buồn sẽ không bao giờ vui nếu đằng sau những cuộc lễ rình rang ấy hoàn toàn vắng bóng một chút tình dành cho Chúa và thiếu đi nỗi đồng cảm dành cho anh chị em thân cận. Lễ nào chúng ta cứ tiếp tục hững hờ trước nỗi lòng của Chúa chúng ta ? *“Ta muốn lòng nhân, chứ đâu cần lễ tế”* (Mt 9,13).

Anh chị em hỡi! hãy để cho bầu khí tĩnh lặng trầm lắng của Lễ Lá “chay” năm nay đưa mỗi người quay về với lòng mình. Ở đó ta có cơ hội nhận diện lại, chăm chút lại “lòng nhân” của mình, để Tuần Thánh năm nay sẽ đọng lại như một kỷ niệm đẹp không bao giờ quên. Đối với các vị mục tử đã nằm xuống trong khi phục vụ các bệnh nhân Covid-19, có cảm nghiệm nào đẹp hơn khi họ được thanh thản ra đi khi biết rằng mình đã chết để đoàn chiên của Chúa được sống. Đối với các ngài, không có gì ý nghĩa

hơn, đầy đủ hơn là được trở nên giống Thầy Giêsu, trở nên tấm bánh bẻ ra nuôi sống bao tâm hồn đói khát tình thương và ân sủng. Đối với các nhân viên y tế và thân nhân của các bệnh nhân, làm sao họ có thể quên được những hàng nước mắt nói thay cho vạn lời cảm ơn.

Trong ngày hôm nay, ngày Hội Thánh tưởng niệm việc Chúa vào Thành Giêrusalem với một thái độ kiên quyết, không ngại khó không ngại khổ, những anh chị em này đến lượt họ sẽ rơi lệ khi nghe những lời thần thức của Đức Kitô vang vọng trong phần công bố cuộc thương khó của Chúa: *“Lạy Cha, xin đừng theo ý con, một vâng theo ý Cha mà thôi”* (Mt 26,39). Đối với nhiều gia đình khác, những ấn tượng khó phai trong thời gian chịu cách ly, phong tỏa bởi dịch bệnh, tuy đơn sơ nhưng cũng rất đẹp. Đó là những khoảng thời gian họ được ngồi cạnh nhau cùng theo dõi Thánh Lễ trực tuyến. *“Đã gần 20 năm rồi, tôi mới được tham dự Thánh Lễ mà sốt sắng như thế !”* Hay đó là những phút chạnh lòng của bậc làm con, khi chứng kiến đôi tay gầy guộc run rẩy của người mẹ đang cung kính bái lạy thờ phượng Minh Thánh Chúa trước màn hình vô tuyến. Phải rồi, làm sao chúng ta có dịp ngồi gần, nghe rõ, và quan sát tường tận những dấu vết thờ gian ghi hằn trên gương mặt và thân thể của những người mà chúng ta vẫn gọi là “người nhà” cho bằng thời cách ly phong tỏa như hiện nay? Há chẳng phải đây là cơ hội vàng, cơ hội tốt Chúa ban cho các gia đình chúng ta hay sao? Cơ hội ấy thật quý giá biết nhường nào khi nó xảy đến ngay trong khung cảnh của phượng thờ và đức tin. Cảm nghiệm này cho thấy “mến Chúa yêu người” là hai giới luật không thể tách rời. Nếu đã “có lòng” với Chúa thì ắt hẳn sẽ “có lòng”

với tha nhân. Lễ Lá năm nay chắc chắn sẽ in sâu vào ký ức của những ai biết cử hành với cả một tấm lòng.

Lễ Lá Đích Thực

Khi đề cao ý nghĩa độc đáo của Tuần Thánh và Lễ Lá năm nay, một năm đầy biến động và thử thách, con người không có ý phủ nhận giá trị siêu phàm của các nghi lễ phụng thờ, lại càng không dám coi Phụng Vụ Thánh chỉ là những hành vi mang tính hình thức bên ngoài. Con người chỉ có ý cố gắng để tìm hiểu thông điệp Thiên Chúa gửi đến cho mỗi người trong mùa dịch bệnh này là gì mà thôi. Nhờ đó mỗi người sẽ ý thức hơn về giá trị cốt lõi của các cử hành phụng vụ đó là tâm tình bên trong.

Vì ý nghĩa của thực hành chay tịnh là hy sinh, rèn luyện bản thân, là hướng đến tha nhân bằng tấm lòng bác ái cho đi, và để chuẩn bị lãnh ơn giao hòa Chúa ban **nên Lễ Lá không lá và Tuần Thánh “chay”** là dịp để Chúa biến đổi con người và gia đình chúng ta nên “thụ tạo mới”.

Không phải vì thế mà chúng ta lầm lũi bước đi trong đêm dài của đau khổ và tuyệt vọng. Không! Ngược lại, chính vì chúng ta tình nguyện vác thập giá theo chân Chúa lên đồi Gôn-gô-tha nên chúng ta cảm thấy bình an và ánh bình minh của “ngày thứ nhất trong tuần” vẫn chiếu dãi huy hoàng trong tim, dù cho thế giới còn u ám vì bệnh tật và chiến tranh.

“Thưa Thầy, Thầy muốn chúng con dọn cho Thầy ăn lễ Vượt qua ở đâu?” (Mt 26,17) Thầy biết chúng con đang nóng lòng được thông phần với Thầy. Xin Thầy “cho chúng con theo” (Lc 9, 57)

Thuốc giải độc duy nhất

Thuốc giải độc duy nhất cho nỗi sợ hãi là niềm tin, và cách chắc chắn nhất để xây dựng và củng cố niềm tin là cầu nguyện.

Người ta thường nói rằng với Chúa, không có gì thực sự là trùng hợp cách ngẫu nhiên. Cũng thế, sự bùng nổ đại dịch Covid-19 toàn cầu diễn ra cùng lúc với việc cử hành Tuần Thánh năm nay sẽ khiến cho nhiều người Công giáo phải suy nghĩ nghiêm túc về ý nghĩa của sự trùng hợp bất ngờ giữa hai sự kiện này.

Cũng dễ hiểu khi phản ứng ban đầu của người Công giáo được định hình bởi tràn ngập những hình ảnh quái động của con virus corona thống trị trên các bản tin và mạng xã hội của các nước khác trong nhiều tuần lễ.

Hình ảnh đáng sợ này bây giờ gắn liền với các trải nghiệm trực tiếp về các ca lây nhiễm ở đây, các kệ hàng trống không ở siêu thị và việc không ngừng gia tăng lệnh ngưng hoạt động hàng loạt các sự kiện cộng đồng và nơi làm việc - bao gồm cả việc hủy bỏ các Thánh lễ cộng đồng trên cả nước - tất cả được áp dụng để làm chậm lại sự lây lan của dịch bệnh.

Bức ảnh Đức Giáo hoàng Phanxicô đứng trước Quảng trường Thánh Phêrô hoang vắng, được đăng trên

trang nhất của tờ Register, có thể được xem là một ví dụ điển hình gợi lên cho thấy tình hình hiện nay nê đến mức nào.

Nhưng, nếu trong buổi đọc Kinh Truyền Tin, quả là lạnh lẽo khi phép lành của Đức Giáo hoàng Phanxicô - ban phước cho thành Roma mà lại không có một bóng người hiện diện trước mặt ngài, thì điều này cũng lại đem đến sự an ủi lạ thường. Lời cầu nguyện vẫn vang lên. **Thiên Chúa vẫn ở cùng chúng ta.**

Niềm hy vọng của Kitô hữu luôn đặt ở nơi Chúa, nhưng như ta nhớ lại trong suốt Tuần Thánh, niềm hy vọng này đã không nảy sinh trong bối cảnh thư thái và an toàn. Nó nảy sinh từ cuộc chiến thắng tội lỗi và sự chết của Chúa Giêsu Kitô. Ngài đã chuộc nhân loại bằng những đau khổ tột cùng nơi cuộc khổ nạn và cái chết của Ngài trên thập giá tại đồi Gôngôtha, bị bỏ rơi và gần như hoàn toàn cô độc.

Nhưng từ những điều giống như thảm họa, đã đâm chồi vinh quang Phục Sinh, và đây là lý do khiến ta hy vọng ngay lúc này và cả mai sau.

Niềm hy vọng này không bao giờ có thể bị lung lay bởi bất kỳ căn bệnh thể lý nào, ngay cả dịch bệnh covid-19 nghiêm trọng hiện nay. Là tín hữu, trách nhiệm đặc biệt của mỗi người là biểu lộ niềm hy vọng này cho nhiều người khác trong một xã hội đang bị tục hóa - là những người thiếu niềm tin, có thể bị cuốn vào nỗi tuyệt vọng do sự lây lan của con virus corona gây ra.

Nhưng bởi vì niềm hy vọng chỉ là một trong ba nhân đức đối thần của Kitô giáo, nên các giáo sĩ và giáo dân Công giáo đều được mời gọi phục vụ như là những ngọn

đền của đức ái và đức tin để đối mặt với cuộc khủng hoảng virus corona.

Quả thật, việc làm chứng như thế đã được thể hiện vô số lần trước đây trong đời sống 2000 năm qua của Giáo hội, qua tấm gương thuyết phục của những người Công giáo như Thánh Carôlô Bôrômêô, khi đối diện với một dịch bệnh chết người bao trùm Tổng giáo phận Milan của ngài vào thế kỷ 16, ngài đã từ chối chạy trốn khỏi thành phố theo sự hướng dẫn của chính quyền dân sự. Thay vì làm như thế, Đức Hồng y Bôrômêô đã can đảm ở lại để chặn dạt đàn chiên của mình, cả về tinh thần lẫn thể chất.

Về mặt hỗ trợ từ thiện, các giáo phận và giáo xứ, các phòng ban Công giáo và các dòng tu đang phối hợp một loạt các sáng kiến để tiến hành giúp đỡ. Các bác sĩ, y tá, giáo sĩ, nữ tu và các thiện nguyện viên Công giáo khác cũng đang nỗ lực cách anh dũng, ngay cả khi gặp rủi ro về tính mạng, để chăm sóc cho những người cách ly xã hội.

Từng người Công giáo cũng có thể thực hiện vai trò của mình, qua hai cách, gián tiếp bằng cách đóng góp tiền của hỗ trợ cho những nỗ lực trên, và trực tiếp là đến giúp những người lân cận đang khôn khổ để hỗ trợ họ bất cứ khi nào có thể được.

Tuy nhiên, có lẽ sự trợ giúp lớn hơn cả chính là hỗ trợ về mặt đức tin. Vào một thời điểm khủng hoảng, Tổng thống Mỹ Franklin Delano Roosevelt đã nổi tiếng với nhận định, ***“Điều duy nhất chúng ta phải sợ, đó là sợ chính nỗi sợ của mình.”***

Thuốc giải độc duy nhất cho nỗi sợ hãi là niềm tin, và cách chắc chắn nhất để xây dựng và củng cố niềm tin là cầu nguyện. Người Công giáo biết rằng hình thức cầu

nguyện cao quý nhất là cử hành Bí tích Thánh Thể, vì đây “là cội nguồn và chóp đỉnh của đời sống Kitô hữu”.

Với các Thánh lễ cộng đồng tạm thời ngưng cử hành và nhiều tín hữu không thể đến dự lễ, vấn đề này đã được trang Register đưa ra cái nhìn sâu sắc về những gì có thể được thực hiện để những lời cầu nguyện của con người đạt được hiệu quả tối đa trong tình cảnh lúc này. Những phương thế ấy bao gồm việc xem Thánh lễ qua truyền hình, thường xuyên rước lễ thiêng liêng, củng cố Giáo hội tại gia, thông qua các công cụ như lần chuỗi Mân côi, chuỗi Lòng Thương Xót và đọc kinh Phụng vụ trong gia đình.

Gần 2000 năm trước đây, Chúa Giêsu đã vào thành Jerusalem lần cuối cùng trong Tuần Thánh, để vác lấy cây thập giá thay cho toàn thể nhân loại. Gần hết chặng đường thương khó, khi sức lực trần gian của Chúa cạn kiệt, ông Simon thành Cyrinê đã bước tới để giúp Ngài một vai mang lấy sức nặng của thập giá cứu độ.

Ngày nay, khi thập giá virus corona đang đè nặng trên nhiều người bằng nhiều cách khác nhau, gây đau đớn cho cả Kitô hữu và người ngoài Kitô giáo, thì bây giờ đến lượt mình, hãy cố gắng phục vụ như ông Simon thành Cyrinê ngày xưa, bằng cách mang niềm tin, hy vọng và tình yêu của Chúa Giêsu trao tặng cho người khác trong thời điểm đầy thử thách này.

.....còn tiếp.....mong đón đọc